WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 16 maja 2011 r.*

W sprawie T-145/08

Atlas Transport GmbH, z siedzibą w Düsseldorfie (Niemcy), reprezentowana przez adwokatów U. Hildebrandta, K. Schmidta-Herna oraz B. Weichhausa,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez G. Schneidera, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest

* Język postępowania: niemiecki.

Atlas Air Inc., z siedzibą w Wilmington, Delaware (Stany Zjednoczone), reprezentowana wstępnie przez adwokata R. Dissmanna, a następnie przez adwokatów R. Dissmanna i J. Guhna,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 stycznia 2008 r. (sprawa R 1023/2007-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Atlas Air Inc. a Atlas Transport GmbH,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: J. Azizi (sprawozdawca), prezes, E. Cremona i S. Frimodt Nielsen, sędziowie,

sekretarz: C. Heeren, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 17 kwietnia 2008 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 29 sierpnia 2008 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 19 października 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

1 Artykuł 59 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1) [obecnie art. 60 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1) przewiduje:

„Odwołanie wnosi się na piśmie do Urzędu w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty zawiadomienia o decyzji".

2 Artykuł 61 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 63 rozporządzenia nr 207/2009) przewiduje:

„1. Jeżeli odwołanie jest dopuszczalne, Izba Odwoławcza bada, czy odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

2. W trakcie rozpatrywania odwołania Izba Odwoławcza wzywa strony, tak często jak to jest konieczne, do przedstawiania w terminie wyznaczonym przez Izbę Odwoławczą uwag dotyczących materiałów przekazanych przez inne strony lub Izbę".

3 Zasada 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie nr 40/94 (Dz.U. L 303, s. 1) przewiduje:

„Urząd może zawiesić postępowanie w sprawie sprzeciwu: […] w przypadku gdy zawieszenie jest uzasadnione okolicznościami".

4 Zasada 48 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95, zatytułowana „Treść odwołania", przewiduje:

„1. Odwołanie zawiera: […]

c) oświadczenie określające zaskarżaną decyzję i wskazujące, w jakim stopniu [zakresie] ta decyzja powinna być zmieniona lub uchylona".

5 Zasada 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 stanowi:

„Jeżeli odwołanie nie jest zgodne z art. 57, 58 oraz 59 rozporządzenia i zasadą 48 ust. 1 lit. c) i zasadą 48 ust. 2, izba odwoławcza odrzuca je z powodu niedopuszczalności […]".

Okoliczności powstania sporu

6 W dniu 5 stycznia 2006 r. na rzecz skarżącej, Atlas Transport GmbH, dokonano rejestracji słownego wspólnotowego znaku towarowego ATLAS między innymi dla usług należących do klasy 39 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami.

7 W dniu 21 lipca 2006 r. interwenient, Atlas Air Inc., wystąpił z wnioskiem o unieważnienie prawa do znaku skarżącej (zwanym dalej „wnioskiem o unieważnienie z dnia 21 lipca 2006 r."). Wspomniany wniosek został oparty z jednej strony na art. 52 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 53 ust. 1 lit. c) i art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009] w związku z niektórymi przepisami krajowymi ze względu na kolizję z nazwami handlowymi ATLAS AIR i ATLAS AIR Inc., używanymi w Beneluksie, w Niemczech, w Zjednoczonym Królestwie i w innych państwach europejskich dla usług frachtu lotniczego, i z drugiej strony na art. 52 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 [obecnie art. 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009] ze względu na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd poprzez pomylenie go z należącym do interwenienta, odtworzonym poniżej graficznym znakiem towarowym zarejestrowanym dla Beneluksu w dniu 19 kwietnia 1994 r. pod numerem 555184 dla „usług transportu lotniczego, frachtu lotniczego", należących do klasy 39 w rozumieniu porozumienia nicejskiego:

8 Interwenient wystąpił z wnioskiem o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego ATLAS TRANSPORT, zarejestrowanego pod numerem 545 681, już wcześniej w dniu 13 grudnia 2005 r. (zwanym dalej „wnioskiem o unieważnienie z dnia 13 grudnia 2005 r.").

9 W dniu 28 sierpnia 2006 r. Wydział Unieważnień oddalił wniosek o połączenie postępowań w przedmiocie wniosków o unieważnienie z dnia 13 grudnia 2005 r. i 21 lipca 2006 r.

10 Decyzją z dnia 26 czerwca 2007 r. (zwaną dalej „sporną decyzją") Wydział Unieważnień uwzględnił wniosek o unieważnienie z dnia 21 lipca 2006 r., uzasadniając to tym, że w przypadku spornego znaku i zarejestrowanego dla Beneluksu znaku wcześniejszego istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. W rezultacie uznał on za bezużyteczne przeprowadzenie badania w odniesieniu do wcześniejszych nazw handlowych.

11 W dniu 29 czerwca 2007 r. skarżąca wniosła do Izby Odwoławczej odwołanie od spornej decyzji, zastrzegając sobie prawo do złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania w późniejszym terminie.

12 W dniu 15 października 2007 r. skarżąca skierowała do Izby Odwoławczej pierwsze pismo z załączonym do niego, nieopatrzonym datą projektem pozwu, wraz z tłumaczeniem, w którym wnosi do sądu właściwego w sporach dotyczących znaków towa-

rowych Beneluksu o wykreślenie z rejestru zarejestrowanego dla Beneluksu wcześniejszego znaku towarowego interwenienta. Wskazała ona w tym piśmie:

„Niniejszym wnosząca odwołanie przedstawia pozew, wraz z tłumaczeniem, w którym wnosi do właściwego sądu Beneluksu o wykreślenie znaku towarowego pozwanej z rejestru. Owa rejestracja dla Beneluksu stanowi jedyną podstawę decyzji Wydziału Unieważnień będącej przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie".

13 W dniu 29 października 2007 r. skarżąca skierowała do Izby Odwoławczej drugie pismo, w którym wskazała:

„Skarżąca odsyła do swego pisma procesowego z dnia 15 października 2007 r. i przedstawia niniejszym podstawy odwołania.

1. Podstawę spornej decyzji stanowi rejestracja dla Beneluksu nr 555.184 z dnia 4 maja 1994 r. Jeżeli rejestracja ta zostanie unieważniona, podnoszone przez pozwaną żądania staną się bezpodstawne. Izba Odwoławcza ma świadomość tego, że owa podstawa jest obecnie przedmiotem zaskarżenia przed właściwym sądem Beneluksu, mianowicie sądem w Hadze.

2. Poza tym nasuwa się kwestia używania w Beneluksie znaku towarowego nr 555.184 w sposób gwarantujący utrzymanie praw do znaku. Używanie to zostało zakwestionowane w ramach toczącego się przed OHIM postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku [w zakresie objętym wnioskiem o unieważnienie z dnia 13 grudnia 2005 r.]. Jest ono również podważane w niniejszej sprawie. Wnosząca odwołanie pragnie zakwestionować używanie, ale jednocześnie nie chce obciążać OHIM bardzo obszerną dokumentacją. Wnosząca odwołanie nie będzie się sprzeciwiać temu, by pozwana odnosiła się po prostu do dowodów przedstawionych w postępowaniu [w sprawie wniosku o unieważnienie z dnia 13 grudnia 2005 r.] i by OHIM orzekł, że dowody należy uznać za złożone w niniejszej sprawie. Jednakże to do OHIM należy podjęcie decyzji w tej kwestii.

3. Zważywszy że postępowanie pozostanie na razie zawieszone do czasu rozstrzygnięcia postępowania krajowego, skarżąca powstrzyma się od wyrażenia swych obiekcji wobec załączonej decyzji. Skarżąca pragnie poprzestać na wskazaniu, że właściciel praw wcześniejszych został potraktowany niesprawiedliwie, co jest sprzeczne z naturalną słusznością".

14 W dniu 20 listopada 2007 r. skarżąca złożyła w OHIM w ramach postępowania w sprawie wniosku o unieważnienie z dnia 13 grudnia 2005 r.kopię pozwu wniesionego do Rechtbank van 's Gravenhage (sądu w Hadze). Pozew ten odpowiadał projektowi załączonemu do pisma z dnia 15 października 2007 r., które wpłynęło w ramach postępowania w sprawie wniosku o unieważnienie z dnia 21 lipca 2006 r.

15 Decyzją z dnia 24 stycznia 2008 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją") Pierwsza Izba Odwoławcza OHIM odrzuciła z powodu niedopuszczalności odwołanie wniesione w dniu 29 czerwca 2007 r. w następstwie wniosku o unieważnienie z dnia 21 lipca 2006 r. Izba Odwoławcza uzasadniła swą decyzję, wskazując, że zgodnie z art. 59 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 60 rozporządzenia nr 207/2009) odwołanie musi być przedmiotem pisma procesowego przedstawiającego jego podstawy, które musi wpłynąć w terminie czterech miesięcy. Pismo to powinno zawierać co najmniej zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i kwestii prawnych, a także wyjaśniać, pod jakim względem zaskarżona decyzja jest błędna. Natomiast ani pismo skarżącej z dnia 15 października 2007 r., ani to z dnia 29 października 2007 r. nie spełnia tych wymogów. Przeciwnie, w piśmie z dnia 29 października 2007 r. skarżąca wyraźnie rezygnuje z podnoszenia obiekcji względem spornej decyzji. Ponadto Izba Odwoławcza uznała, że nie mogła uwzględnić wniosku o zawieszenie postępowania, ponieważ wniosek ten został oparty wyłącznie na projekcie pozwu do sądu właściwego w sporach dotyczących znaków towarowych Beneluksu, natomiast nie został dostarczony żaden dowód faktycznego wszczęcia tego postępowania. Izba Odwoławcza przypomniała również, że wniosek o unieważnienie z dnia 21 lipca 2006 r. został oparty nie tylko na wcześniejszym znaku towarowym Beneluksu, lecz także na innych prawach wcześniejszych w rozumieniu art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 40/94.

Żądania stron

16 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

17 Strona pozwana wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

18 Interwenient wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie strony skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

Wprowadzenie

19 W ramach niniejszego postępowania skarżąca podnosi dwa zarzuty dotyczące odpowiednio naruszenia art. 59 rozporządzenia nr 40/94 i naruszenia art. 61 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 20 ust. 7 rozporządzenia nr 2868/95.

W przedmiocie naruszenia art. 59 rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

20 Skarżąca uważa, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 59 rozporządzenia nr 40/94 z dwóch względów. Po pierwsze, uważa, że Izba Odwoławcza błędnie uzależniła przedstawienie podstaw odwołania od spełnienia bardzo precyzyjnych wymogów. Po drugie, twierdzi, że Izba Odwoławcza błędnie zażądała wyraźnego uzasadnienia. Dorozumiane uzasadnienie jest w jej przekonaniu wystarczające.

21 I tak, po pierwsze, skarżąca uważa, że obowiązek przedstawienia podstaw odwołania wnoszonego do izby odwoławczej, o którym mowa w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, został poddany przez Sąd wymogom „tak ograniczonym jak to tylko możliwe".

22 Bardziej konkretnie skarżąca wskazuje, że w wyroku z dnia 23 września 2003 r. w sprawie T-308/01 Henkel przeciwko OHIM – LHS (UK) (KLEENCARE), Rec. s. II-3253, Sąd orzekł, iż przewidziany w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 obowiązek przedstawienia podstaw odwołania do izby odwoławczej ma na celu po prostu ułatwienie właściwego przebiegu postępowania odwoławczego i nie trzeba przy tym zakładać, że zakres badania, któremu izba odwoławcza jest zobowiązana poddać decyzję będącą przedmiotem odwołania, jest określony lub ograniczony przez zarzuty podniesione przez stronę wnoszącą odwołanie. Ponadto Sąd wskazał w tym wyroku, że izba odwoławcza jest zobowiązana przeprowadzić badanie decyzji będącej przedmiotem odwołania nawet w przypadku niepodniesienia przez skarżącego ściśle określonego zarzutu (ww. wyrok w sprawie KLEENCARE, pkt 31, 32).

23 Skarżąca wywodzi z przywołanego wyroku, że do spełnienia obowiązku przedstawienia podstaw odwołania, o którym mowa w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, wystarczy napisanie przez nią „czegokolwiek, co dotyczyłoby sporu i nie ograniczało się jedynie do samego żądania".

24 Skarżąca uważa, że w niniejszej sprawie wypełniła ona wspomniany „obowiązek uzasadnienia". Powołała się na pismo z dnia 15 października 2007 r., w którym przekazała OHIM projekt pozwu o unieważnienie prawa do znaku interwenienta, oraz pismo z dnia 29 października 2007 r., w którym podniosła zarzut nieużywania i odesłała do postępowania sądowego zawisłego przed sądem w Hadze. Na poparcie swej argumentacji skarżąca przywołuje z jednej strony decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 stycznia 2006 r. (sprawa R 440/2004-4) i z drugiej strony opinię sprawozdawcy Izby Odwoławczej, autora zaskarżonej decyzji i publikacji dotyczącej omawianej dziedziny.

25 Ponadto skarżąca uważa, że uproszczenie postępowania wynikające z przedstawienia podstaw odwołania nie stanowi argumentu przeciwko jej sposobowi rozumienia ograniczonego zakresu „obowiązku uzasadnienia" ustanowionego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94. Uproszczenie postępowania wynikające z przedstawienia pod-

staw odwołania może mieć zasadnicze znaczenie dla izby odwoławczej i samo w sobie może uzasadniać tezę, że całkowity brak uzasadnienia powoduje niedopuszczalność skargi.

26 Wreszcie skarżąca twierdzi, że art. 59 rozporządzenia nr 40/94 należy interpretować, biorąc pod uwagę okoliczność, że w postępowaniu przed izbą odwoławczą nie istnieje przymus adwokacki. W konsekwencji przepis ten należy interpretować z uwzględnieniem faktu, że nie jest on skierowany wyłącznie do specjalistów, lecz także do wszystkich obywateli Unii Europejskiej, którzy często będą w stanie sformułować jedynie ogólne uwagi dotyczące „ich przypadku".

27 Po drugie, skarżąca uważa, że Izba Odwoławcza naruszyła art. 59 rozporządzenia nr 40/94, wymagając formalnego przedstawienia podstaw odwołania.

28 Skarżąca nie zgadza się z tezą, jakoby była ona zobowiązana w sposób wyraźny oświadczyć, że sporna decyzja nie może zostać utrzymana w mocy. Uważa, że Izba Odwoławcza, gdyby chciała, bez wątpienia mogła zrozumieć jej argumentację zawartą w piśmie z dnia 29 października 2007 r., wyraźnie zatytułowanym „przedstawienie podstaw odwołania", w którym powołała się na fakt, że znak interwenienta został zakwestionowany i być może zostanie unieważniony, oraz podniosła zarzut nieużywania. Czyniąc tak, skarżąca nie opisała wprawdzie szczegółowo spornej decyzji, jednak odwołała się do niej w sposób dorozumiany i w ten też sposób stwierdziła, że nie może zostać ona utrzymana w mocy.

29 Konkretnie skarżąca uważa w pierwszej kolejności, że uważny czytelnik może zrozumieć wniesienie pozwu do sądu w Hadze tylko i wyłącznie jako powołanie się na prawdopodobieństwo unieważnienia znaku interwenienta, który stanowił jedyną podstawę spornej decyzji. Konsekwencją takiego unieważnienia byłoby odstąpienie

od wydania zaskarżonej decyzji. W przekonaniu skarżącej wskazała ona w sposób dorozumiany na fakt, że sporna decyzja nie mogła zostać utrzymana w mocy.

30 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że fakt podniesienia przez nią zarzutu nieużywania należy interpretować w ten sposób, że podniosła ona już ten zarzut przed Wydziałem Unieważnień. Skarżąca uważa, że z uwagi na to, iż na mocy zasady 22 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 zarzut nieużywania znaku towarowego nie może zostać podniesiony po raz pierwszy w postępowaniu przed izbą odwoławczą, okoliczność, że podniosła ona ten zarzut przed Izbą Odwoławczą, można zinterpretować tylko w ten sposób, że zarzut ten został przez nią podniesiony już w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień.

31 Skarżąca wskazuje również, że takie dorozumiane przedstawienie podstaw odwołania do izby odwoławczej spełnia wymogi art. 59 rozporządzenia nr 40/94 z następujących powodów:

32 Po pierwsze, OHIM jest organem administracji międzynarodowej i z tego względu prawodawca europejski zawsze stara się, tak dalece jak jest to możliwe, unikać formalności i organizować procedury „w sposób prosty i przyjazny". W tym kontekście nie można oczekiwać tak szczegółowego i bezpośredniego uzasadnienia od osoby zmuszonej do wypowiedzi w języku innym niż ojczysty (wyrok Trybunału z dnia 9 września 2003 r. w sprawie C-361/01 P Kik przeciwko OHIM, Rec. s. I-8283, pkt 93 i nast.).

33 Po drugie, osoby kierujące się do OHIM pochodzą z państw o różnych kulturach prawnych i w związku z tym z różnych kręgów kulturowych, mają odmienne zwyczaje językowe, w których bezpośrednia krytyka nie zawsze jest równie przyjęta i uznawana za uprzejmą. W licznych przypadkach ze względów grzecznościowych preferu-

je się formułowanie uwag w sposób okrężny lub dorozumiany. W niniejszej sprawie przedstawienie podstaw odwołania przez wcześniejszego pełnomocnika skarżącej jest bezwzględnie przykładem zastosowania się do owych norm grzecznościowych. Ponadto skarżąca uważa, że abstrahując od kwestii tradycji prawnych, prawdopodobnie zawsze jest tak, że w „kontaktach międzyludzkich" (a zatem także w przedstawieniu podstaw odwołania) adresat „rozumie tylko to, co chce zrozumieć". Język nie odzwierciedla w sposób perfekcyjny rzeczywistości, ale zależy zawsze od „relacji między nadawcą komunikatu a jego odbiorcą". W tym względzie brak jest fundamentalnych różnic między dorozumianym a wyraźnym uzasadnieniem. Odrzucenie uzasadnienia, które jest po prostu dorozumiane, nie może być zatem w żadnym wypadku obligatoryjne.

34 Po trzecie, skarżąca uważa, że Trybunał i Sąd interpretują obowiązek przedstawienia zarzutów w postępowaniu przed OHIM lub w postępowaniu sądowym w zależności od możliwości zrozumienia uzasadnienia przez adresata decyzji. Podkreśla ona, że Trybunał i Sąd „przychylnie interpretują" żądania i argumenty stron, uwzględniając także żądania wyrażone w sposób dorozumiany i opierając swe wyroki na tym, „czego strony faktycznie się domagały". Skarżąca podkreśla, że Sąd i Trybunał dopuściły w kilku przypadkach dorozumiane uzasadnienie decyzji przez OHIM. Uważa ona, że jeżeli w stosunku do uzasadnienia OHIM i Sądu nie stosuje się bardzo ścisłych wymogów, to powinno też tak być w odniesieniu do uzasadnienia przedstawianego przez praktyków prawa.

35 Po czwarte, skarżąca uważa, że ustanowienie zbyt rygorystycznych wymogów względem przedstawienia zarzutów naruszałoby pośrednio art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC") i art. 1 protokołu dodatkowego do EKPC. Dopóki strony są w stanie zrozumieć argumentację, żaden inny cel procesowy nie może uzasadniać dalszych zaostrzeń. Dodatkowe wymogi odnoszące się do uzasadnienia wnoszonego do OHIM odwołania ograniczałyby dostęp do wyższych instancji, także sądów Unii, naruszając art. 6 EKPC. Ponadto w niniejszej sprawie naruszałyby one przysługujące skarżącej prawo własności.

36 Strona pozwana i interwenient nie zgadzają się z argumentami wysuniętymi przez skarżącą.

Ocena Sądu

– W przedmiocie zakresu obowiązku przedstawienia podstaw odwołania w piśmie procesowym złożonym w postępowaniu przed izbą odwoławczą

37 Na podstawie art. 59 rozporządzenia nr 40/94 odwołanie wnosi się na piśmie do OHIM w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji, której odwołanie dotyczy. Pisemne stanowisko przedstawiające podstawy odwołania wnosi się w terminie czterech miesięcy od daty doręczenia decyzji.

38 Ponadto zasada 48 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95 wskazuje, że odwołanie do izby odwoławczej musi zawierać oświadczenie określające zaskarżaną decyzję i wskazujące, w jakim zakresie ta decyzja powinna być zmieniona lub uchylona.

39 Wreszcie zasada 49 rozporządzenia nr 2868/95 precyzuje, że jeżeli odwołanie nie jest zgodne z wymogami określonymi w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 oraz w zasadzie 48 ust. 1 lit. c) i zasadzie 48 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, izba odwoławcza odrzuca je z powodu niedopuszczalności, chyba że wszystkie stwierdzone braki zostaną usunięte przed upływem odpowiedniego terminu ustanowionego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94.

40 Systematyczna lektura tych przepisów ukazuje, że wnoszący odwołanie, który pragnie wnieść odwołanie od izby odwoławczej, ma obowiązek, pod rygorem odrzucenia odwołania z powodu niedopuszczalności, złożyć w przepisanym terminie pismo przedstawiające podstawy odwołania do OHIM oraz że owe podstawy stanowią coś więcej niż tylko określenie zaskarżanej decyzji i wyrażenie przez wnoszącego odwołanie woli dotyczącej jej zmiany lub uchylenia przez izbę odwoławczą.

41 Co więcej, z literalnej wykładni terminu „podstawy" występującego w ostatnim zdaniu art. 59 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że wnoszący odwołanie do izby odwoławczej jest zobowiązany przedstawić na piśmie względy, które wyznaczają zakres jego odwołania. Do obowiązków izby odwoławczej nie należy dociekanie w drodze dedukcji podstaw, na jakich zostało oparte odwołanie, które ma rozpoznać. Pismo wnoszącego odwołanie musi zatem umożliwiać zapoznanie się z przyczynami, dla których wnosi on do izby odwoławczej o uchylenie lub zmianę decyzji.

42 Skarżąca twierdzi jednak, że w ww. w pkt 22 wyroku w sprawie KLEENCARE, Sąd określił „tak ograniczone jak to tylko możliwe" wymogi odnoszące się do przedstawienia podstaw odwołania, w związku z czym aby „obowiązek uzasadnienia", o którym mowa w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, został wypełniony, „wystarczy, by wnoszący odwołanie napisał cokolwiek, co dotyczy sporu" i wykracza poza samo żądanie.

43 Nie można się zgodzić na takie rozumienie wydźwięku ww. w pkt 22 wyroku w sprawie KLEENCARE. Wyrok ten nie dotyczy bowiem bezpośrednio kwestii ustanowionego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 obowiązku przedstawienia podstaw odwołania, ale zakresu badania dokonywanego przez izbę odwoławczą w wypadku prawidłowego wniesienia odwołania. Sąd wskazał w tym wyroku, że zakres wspomnianego badania decyzji będącej przedmiotem odwołania nie ogranicza się co do zasady do zarzutów sformułowanych przez stronę wnoszącą odwołanie (pkt 29–32). Okoliczność, iż Sąd uznał w tym kontekście, że pismo, o którym mowa w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, ułatwia prawidłowy przebieg postępowania oraz że izba odwoławcza nie

musi poprzestać w swym badaniu na zarzutach w nim podnoszonych, w żaden sposób nie oznacza, że ciążące na wnoszącym odwołanie na podstawie tego przepisu wymogi dotyczące uzasadnienia zostały zawężone. Stwierdzając, że pismo, o którym mowa w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, „ułatwia prawidłowy przebieg postępowania", Sąd potwierdził rację bytu tego obowiązku oraz jego zasadniczy charakter. Omawiany obowiązek usprawnia bowiem przebieg postępowania odwoławczego poprzez umożliwienie izbie odwoławczej oraz, w zależności od przypadku, drugiej stronie postępowania administracyjnego w pierwszej instancji zapoznania się z przyczynami wniesienia odwołania. W konsekwencji skarżąca błędnie wywiodła z ww. w pkt 22 wyroku w sprawie KLEENCARE, że do wypełnienia obowiązku przedstawienia podstaw odwołania „wystarczy, by wnoszący odwołanie napisał cokolwiek, co dotyczy sporu" i wykracza poza samo żądanie.

44 Ponadto należy zauważyć, że zanim jeszcze możliwe jest podważenie zakresu badania przeprowadzanego przez izbę odwoławczą, konieczne jest wniesienie do niej odwołania dopuszczalnego, czyli takiego, które zawiera między innymi przedstawienie podstaw odwołania w rozumieniu art. 59 rozporządzenia nr 40/94. Owo przedstawienie przez skarżącą podstaw odwołania od decyzji będącej jego przedmiotem stanowi zasadniczy wstępny warunek przeprowadzenia przez izbę odwoławczą kontroli danej decyzji. A zatem podważa się także znaczenie przywołanych przez skarżącą w niniejszej sprawie fragmentów ww. w pkt 22 wyroku w sprawie KLEENCARE, ponieważ ocena zawarta w tym fragmencie zakłada wniesienie prawidłowo uzasadnionego odwołania do izby odwoławczej.

45 Wreszcie, co się tyczy argumentu skarżącej dotyczącego przymusu adwokackiego w postępowaniu przed izbą odwoławczą, należy stwierdzić, że brak tego przymusu w tym samym stopniu dotyczy strony wnoszącej odwołanie, jak i innych stron postępowania. A zatem należy zauważyć, że jakkolwiek odwołanie nie musi zawierać zarzutów z precyzją wskazujących wszystkie przepisy prawne znajdujące zastosowanie w danym przypadku, to jednak wnoszący odwołanie musi wskazać elementy stanu faktycznego lub prawnego, które uzasadniają w jego przekonaniu uchylenie lub zmianę zaskarżonej decyzji, a podstawy odwołania muszą być wystarczająco klarow-

ne, aby druga strona postępowania, także niereprezentowana przez adwokata, mogła ocenić stosowność przedstawienia uwag i ustosunkowania się do argumentów wysuwanych przez wnoszącego odwołanie.

46 W rezultacie, zważywszy na ogół powyższych rozważań, należy stwierdzić, że nałożenie przez art. 59 rozporządzenia nr 40/94 na wnoszącego odwołanie obowiązku przedstawienia na piśmie podstaw odwołania oznacza, że jest on zobowiązany przedstawić na piśmie i w sposób wystarczająco klarowny, jakie elementy stanu faktycznego lub prawnego uzasadniają podniesione przez niego przed izbą odwoławczą żądanie uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

47 Takiego sposobu rozumienia zakresu ustanowionego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 obowiązku przedstawienia podstaw odwołania nie podważają opinie formułowane przez izbę odwoławczą w innych sprawach lub przez sprawozdawcę Izby Odwoławczej w niniejszej sprawie. Opinie te nie są bowiem wiążące dla Sądu.

48 Co więcej, międzynarodowy charakter administracji OHIM nie pozwala na wykładnię art. 59 rozporządzenia nr 40/94 sprzeczną z jego brzmieniem. Przedstawienie podstaw odwołania do izby odwoławczej stanowi bowiem przesłankę dopuszczalności, od której spełnienia strona wnosząca odwołanie nie może odstąpić. Ponadto, jeżeli chodzi o pojedyncze argumenty skarżącej dotyczące różnic kulturowo-prawnych między osobami występującymi przed OHIM, wystarczy wskazać, że owe różnice wymagają raczej wyraźnego uzasadnienia środków zaskarżenia.

49 Wreszcie wskazana przez skarżącą analogia do obowiązku uzasadnienia ciążącego na izbie odwoławczej pozostaje bez znaczenia dla zdefiniowania zakresu obowiązku przedstawienia podstaw odwołania do izby odwoławczej, ponieważ owe obowiązki ciążą odpowiednio na podmiocie prywatnym i organie administracji. Jednocześnie interpretowanie argumentów stron przez Trybunał i Sąd w toku postępowania sądowego nie jest istotne dla zrozumienia obowiązku przedstawienia podstaw odwołania z uwagi na różnicę w charakterze postępowania przed izbą odwoławczą i postępowań przed sądami Unii.

– W przedmiocie obowiązku przedstawienia podstaw odwołania w niniejszej sprawie

50 Skarżąca złożyła w OHIM dwa pisma – pierwsze z dnia 15 października 2007 r., którego treść została odtworzona w pkt 12 powyżej, i drugie z dnia 29 października 2007 r., którego treść została przytoczona w pkt 13 powyżej.

51 Artykuł 59 rozporządzenia nr 40/94 przewiduje złożenie jednego tylko pisma, a nie dwóch – co na pierwszy rzut oka wydaje się mieć miejsce w niniejszej sprawie.

52 Jednakże pismo z dnia 15 października 2007 r. nie zawiera przedstawienia przyczyn, dla których wnosząca odwołanie domaga się uchylenia spornej decyzji. We wspomnianym piśmie skarżąca informuje bowiem jedynie OHIM o wniesieniu przez nią do właściwego sądu krajowego pozwu o unieważnienie należącego do interwenienta znaku towarowego Beneluksu oraz wyjaśnia, że ów znak towarowy Beneluksu stanowi jedyną podstawę spornej decyzji, która została przez nią zaskarżona. W konsekwencji wspomniane pismo nie może stanowić pisma procesowego, o którym mowa w art. 59 rozporządzenia nr 40/94. Stwierdzenie to nie wystarczy jednak do stwierdzenia niedopuszczalności odwołania skarżącej. Na podstawie zasady 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 braki mogą zostać usunięte w terminie czterech miesięcy przewidzianym przez art. 59 rozporządzenia nr 40/94. W niniejszym postępowaniu nie zostało zakwestionowane, że pismo z dnia 29 października 2007 r. wpłynęło w ter-

minie do wniesienia odwołania, stosownie do przepisów dotyczących obliczania terminów zawartych w rozporządzeniu nr 2868/95.

53 Co się tyczy treści pisma z dnia 29 października 2007 r., należy zauważyć, iż w dwóch pierwszych jego punktach skarżąca wskazuje, że sporna decyzja została oparta na zakwestionowanym znaku towarowym Beneluksu oraz że miała ona zamiar zakwestionować używanie tego znaku także w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą. W trzecim punkcie swego pisma skarżąca wskazuje jednak, że powstrzyma się ona od kwestionowania spornej decyzji. W zdaniu tym skarżąca nawiązała do wcześniejszych wywodów, w związku z czym nie można uznać, że dwa pierwsze punkty tego pisma przedstawiają podstawy odwołania do izby odwoławczej.

54 Na stwierdzenie braku przedstawienia w piśmie z dnia 29 października 2007 r. podstaw, na których opiera się odwołanie do izby odwoławczej, nie ma wpływu okoliczność, że skarżąca, po wskazaniu, iż powstrzymuje się od zakwestionowania spornej decyzji, stwierdziła, że „pragnie poprzestać na wskazaniu, że właściciel praw wcześniejszych został potraktowany niesprawiedliwie, co jest sprzeczne z naturalną słusznością". Zdanie to nie pozwala bowiem na zrozumienie przyczyn, które skłoniły skarżącą do wniesienia odwołania od spornej decyzji. Z takiego sformułowania nie można wywieść tożsamości posiadacza praw wcześniejszych, podstawy posiadania przez niego praw wcześniejszych ani też przyczyny, dla której skarżąca uznała, że został on potraktowany niesprawiedliwie. Nawet gdyby przyjąć, jak podnosiła skarżąca podczas rozprawy, że to ona jest posiadaczem praw wcześniejszych, wciąż z wspomnianego pisma nie wynika, o jakie prawa chodzi. Jedyne prawo wcześniejsze, do którego nawiązano w piśmie z dnia 29 października 2007 r., stanowi znak towarowy Beneluksu przywołany w dwóch pierwszych punktach tego pisma. Z punktu widzenia znaku towarowego skarżącej ów znak jest jednak albo wcześniejszy, albo nieważny. Prawem wcześniejszym, którego posiadaczem jest zgodnie ze swymi twierdzeniami skarżąca, nie jest zatem ani jej znak towarowy, ani znak towarowy Beneluksu. W rezultacie ostatnie zdanie pisma z dnia 29 października 2007 r. nie może zostać uznane za przedstawienie przez skarżącą wystarczającego uzasadnienia odwołania do izby odwoławczej.

55 Z uwagi na nieprzedstawienie jednoznacznych i zrozumiałych podstaw w pismach z dnia 15 października 2007 r. i z dnia 29 października 2007 r., a także ze względu na to, że przedstawienie podstaw przed izbą odwoławczą musi między innymi pozwalać ewentualnemu interwenientowi na ocenę, bez wsparcia adwokata, stosowności udzielenia odpowiedzi na argumenty zawarte w odwołaniu, należy uznać, że odwołanie wniesione przez skarżącą do Izby Odwoławczej nie spełniało wymogów określonych w art. 59 rozporządzenia nr 40/94. Ani w samym odwołaniu, ani w żadnym późniejszym piśmie procesowym złożonym w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą w przepisanym terminie skarżąca nie przedstawiła podstaw odwołania w sposób wystarczająco jednoznaczny, by mogły one zostać uznane za przedstawienie podstaw odwołania w rozumieniu art. 59 rozporządzenia nr 40/94.

56 Oceny tej nie podważa żaden z pozostałych argumentów wysuniętych przez skarżącą w przedmiocie rzeczonego obowiązku uzasadnienia. Skarżącej nie udało się bowiem dowieść, w jaki sposób przywołany w pkt 46 powyżej wymóg uzasadnienia i jego zastosowanie w niniejszej sprawie narusza art. 6 EKPC. Ponadto wspomniany wymóg jest proporcjonalny w stosunku do celu uproszczenia procedury i, jeśli wziąć pod uwagę treść pism z dnia 15 października 2007 r. i z dnia 29 października 2007 r., nie można uznać, że przyczyniły się one do uproszczenia postępowania przed Izbą Odwoławczą. Co więcej, argumenty dotyczące psychologii stron, uprzejmości i teorii języka są bezzasadne, jeśli mieć na uwadze zakres obowiązku uzasadnienia w postępowaniu przed izbą odwoławczą, który został zdefiniowany w pkt 46 powyżej, i treść pism z dnia 15 października 2007 r. i 29 października 2007 r. Taką ocenę potwierdza też okoliczność, że w niniejszej sprawie w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą skarżąca była jednak reprezentowana przez adwokata, co wynika z podpisu złożonego na pismach z dnia 15 października 2007 r. i 29 października 2007 r. Wszak reprezentowanie przez adwokata jego mandantów wymaga od niego jasnego przedstawienia powodów, dla których jego mandant wnosi o uchylenie spornej decyzji.

57 Należy niemniej jeszcze rozważyć, czy argument skarżącej oparty na złożonym przez nią wniosku o zawieszenie postępowania może mieć wpływ na konsekwencje naruszenia art. 59 rozporządzenia nr 40/94 w niniejszej sprawie.

W przedmiocie naruszenia art. 61 rozporządzenia nr 40/94 w związku z zasadą 20 ust. 7 rozporządzenia nr 2868/95

Argumenty stron

58 Skarżąca uważa, że postępowanie przed Izbą Odwoławczą powinno było zostać zawieszone w następstwie pisma z dnia 15 października 2007 r., w którym poinformowała, że należący do interwenienta znak towarowy Beneluksu był przedmiotem pozwu do sądu właściwego w omawianej dziedzinie i zostanie najprawdopodobniej unieważniony. Zdaniem skarżącej okoliczność ta wykluczała utrzymanie przez Izbę Odwoławczą spornej decyzji w mocy. Ponadto, ponieważ znak towarowy Beneluksu stanowił jedyną podstawę spornej decyzji, postępowanie w sposób konieczny powinno było zostać zawieszone w oczekiwaniu na wydanie orzeczenia w przedmiocie ważności tego znaku. Niezawieszenie postępowania w niniejszej sprawie stanowiło zatem nadużycie władzy.

59 Skarżąca uważa ponadto, że zawieszenie postępowania w dniu 15 października 2007 r. zapobiegłoby upływowi terminu do złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania. W konsekwencji wspomniany termin nie upłynąłby i odwołanie do Izby Odwoławczej nie mogłoby zostać odrzucone jako niedopuszczalne z powodu „braku uzasadnienia".

60 OHIM i interwenient nie zgadzają się z argumentami skarżącej.

Ocena Sądu

61 W niniejszej sprawie Izba Odwoławcza oddaliła złożony przez skarżącą wniosek o zawieszenie postępowania z następujących względów:

„Zawieszenie postępowania, które ogólnie jest dopuszczalne na mocy zasady 20 ust. 7 [rozporządzenia nr 2868/95], stosowanej przez analogię do postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku (zob. decyzja izb odwoławczych z dnia 24 stycznia 2008 r. w sprawie [R 285/2007-1] – Le Meridien), nie następuje automatycznie. Chodzi tutaj o decyzję, która może zostać podjęta tylko w wypadku uznania zawieszenia za stosowne po rozpatrzeniu interesów poszczególnych stron. W niniejszym przypadku wniosek o zawieszenie postępowania nie został należycie uzasadniony i opierał się wyłącznie na nieopatrzonej datą kopii pozwu. Nie przedstawiono żadnego dowodu, który poświadczałby wpłynięcie do właściwego sądu pozwu przeciwko wcześniejszemu znakowi towarowemu Beneluksu. Nawet przy uwzględnieniu dokumentu dostarczonego w ramach równolegle toczącego się postępowania o unieważnienie prawa do znaku Izba Odwoławcza zauważa, że właściwa jego część nie została przetłumaczona. Po trzecie, wniosek o unieważnienie prawa do znaku nie został oparty wyłącznie na znaku towarowym Beneluksu, lecz również na trzech innych prawach wcześniejszych przysługujących na podstawie art. 8 ust. 4 [rozporządzenia nr 40/94]. Ważność wcześniejszego znaku towarowego Beneluksu przesądzałaby zatem o rozstrzygnięciu niniejszego postępowania tylko w przypadku oddalenia wniosku o unieważnienie w odniesieniu do praw przywołanych na podstawie art. 8 ust. 4 [rozporządzenia nr 40/94]". (pkt 16 zaskarżonej decyzji)

62 W tym względzie podkreślenia wymaga, że zawieszenie postępowania przed izbą odwoławczą nie ma wpływu na bieg przewidzianego w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 terminu czterech miesięcy do złożenia pisma przedstawiającego podstawy odwołania do izby odwoławczej. Ma on ten sam charakter co termin do wniesienia odwołania do izby odwoławczej w tym sensie, że jego bieg nie zależy ani od stron, ani od izby odwoławczej. W odróżnieniu bowiem od innych przepisów takich jak zasada 49 ust. 2 i zasada 71 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 art. 59 rozporządzenia nr 40/94 wyznacza ten termin, nie przyznając uprawnienia do jego określenia OHIM. Po-

nadto art. 78a ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 82 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009) wyłącza możliwość domagania przez stronę, która wniosła odwołanie, kontynuowania postępowania przez OHIM w przypadku uchybienia jednemu z terminów przewidzianych w art. 59 rozporządzenia nr 40/94. Wreszcie zasada 49 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95 przewiduje, że jeżeli odwołanie nie jest zgodne z wymogami określonymi w art. 59 rozporządzenia nr 40/94, izba odwoławcza odrzuca je z powodu niedopuszczalności, chyba że braki zostaną usunięte przed upływem odpowiedniego terminu ustanowionego w art. 59 tego rozporządzenia.

63 W rezultacie, nawet gdyby przyjąć, że w niniejszej sprawie Izba Odwoławcza powinna była zawiesić toczące się przed nią postępowanie, okoliczność ta nie mogła prowadzić do przedłużenia terminu czterech miesięcy do przedstawienia pisma zawierającego podstawy odwołania skarżącej. A zatem w niniejszej sprawie w następstwie analizy przedstawienia przez skarżącą podstaw odwołania należy uznać, że nie uzasadniła ona należycie swego odwołania do izby odwoławczej w przepisanym terminie. Takie uchybienie obowiązkowi przedstawienia podstaw odwołania ustanowionemu w art. 59 rozporządzenia nr 40/94 musi spotkać się z sankcją w postaci niedopuszczalności tego odwołania. W konsekwencji Izba Odwoławcza nie mogła przyjąć innego rozstrzygnięcia niż stwierdzenie oczywistej niedopuszczalności odwołania.

64 Z powyższego wynika, że zarzut, w którym skarżąca zarzuca Izbie Odwoławczej niezawieszenie toczącego się przed nią postępowania odwoławczego w oczekiwaniu na orzeczenie sądu w Hadze, do którego skarżąca wniosła o unieważnienie wcześniejszego znaku towarowego Beneluksu, jest bezskuteczny i musi zostać oddalony.

65 Nawet gdyby przyjąć, że zarzut ten nie jest bezskuteczny, konieczne jest poczynienie kilku uwag na temat zasadności rozumowania skarżącej leżącego u podstaw wspomnianego zarzutu.

66 Na wstępie należy wskazać, że właściwe przepisy rozporządzenia nie przyznają Izbie Odwoławczej w sposób wyraźny uprawnienia do zawieszenia postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku. Artykuł 79 rozporządzenia nr 40/94 (obecnie art. 83 rozporządzenia nr 207/2009) przewiduje jednak, że w przypadku braku przepisów proceduralnych w niniejszym rozporządzeniu, rozporządzeniu wykonawczym, rozporządzeniu Komisji (WE) nr 2869/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. w sprawie opłat na rzecz OHIM (Dz.U. L 303, s. 33) lub rozporządzeniu Komisji (WE) nr 216/96 z dnia 5 lutego 1996 r. ustanawiającym regulamin wewnętrzny izb odwoławczych OHIM (Dz.U. L 28, s. 11) OHIM bierze pod uwagę zasady proceduralne uznane powszechnie w państwach członkowskich. I tak możliwość zawieszenia przez organ decyzyjny toczącego się przed nim postępowania, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami danego przypadku, musi zostać oceniona jako zasada powszechnie uznana w państwach członkowskich. Zasada 20 ust. 7 rozporządzenia nr 2868/95 i art. 8 rozporządzenia nr 216/96, które przewidują możliwość zawieszenia przez izbę odwoławczą postępowania odpowiednio w sprawie sprzeciwu i w następstwie opinii sekretarza izby odwoławczej w przedmiocie dopuszczalności odwołania wniesionego do tej izby odwoławczej, stanowią wyraz ogólnej zasady wyrażonej powyżej.

67 Ponadto analogiczne stosowanie zasady 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95 w kontekście postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku jest uzasadnione, ponieważ zarówno postępowanie w sprawie sprzeciwu oparte na art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, jak i postępowanie w sprawie względnych podstaw unieważnienia oparte na art. 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 ma na celu dokonanie analizy istnienia w przypadku dwóch omawianych znaków prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, a możliwość zawieszenia postępowania przyczynia się do usprawnienia tych postępowań.

68 A zatem izbie odwoławczej przysługuje uprawnienie do zawieszenia postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku, jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami danej sprawy.

69 Następnie należy zauważyć, że zakres uznania izby odwoławczej w kwestii zawieszenia postępowania jest szeroki. Zasada 20 ust. 7 lit. c) rozporządzenia nr 2868/95 ukazuje ten szeroki zakres uznania, wskazując, że izba odwoławcza może zawiesić

postępowanie, w przypadku gdy zawieszenie jest uzasadnione okolicznościami. Zawieszenie pozostaje uprawnieniem izby odwoławczej, która korzysta z niego jedynie wówczas, gdy uzna to za uzasadnione [zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 16 września 2004 r. w sprawie T-342/02 Metro-Goldwyn-Mayer Lion przeciwko OHIM – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), Zb.Orz. s. II-3191, pkt 46]. Postępowanie przed izbą odwoławczą nie zostaje zatem automatycznie zawieszone w następstwie właściwego wniosku jednej ze stron takiego postępowania.

70 Okoliczność, że izba odwoławcza dysponuje szerokim zakresem uznania w kwestii zawieszenia toczącego się przed nią postępowania, nie oznacza, że dokonana przez nią ocena okoliczności nie podlega kontroli sądu, aczkolwiek ogranicza ona tę kontrolę pod względem merytorycznym do ustalenia braku oczywistego błędu w ocenie lub nadużycia władzy.

71 W niniejszej sprawie skarżąca uważa, że decyzja izby odwoławczej o odmowie zawieszenia postępowania stanowi nadużycie władzy.

72 W tym względzie należy przypomnieć, że wydanie decyzji stanowi nadużycie władzy jedynie wtedy, gdy na podstawie obiektywnych, właściwych i spójnych przesłanek okazuje się, że decyzja została wydana dla osiągnięcia innych celów niż te, na które się powołano [wyroki Sądu: z dnia 24 kwietnia 1996 r. w sprawach połączonych T-551/93 i od T-231/94 do T-234/94 Industrias Pesqueras Campos i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-247, pkt 168; z dnia 19 września 2001 r. w sprawie T-30/00 Henkel przeciwko OHIM (Wizerunek produktu czyszczącego), Rec. s. II-2663, pkt 70; z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie T-247/01 eCopy przeciwko OHIM (ECOPY), Rec. s. II-5301, pkt 22]. Skarżąca nie przedstawia jednak żadnego dowodu, który mógłby wykazać, że odmawiając zawieszenia postępowania, Izba Odwoławcza wykorzystała swe prerogatywy w innym celu niż ten, w jakim zostały jej one przyznane, lub że niezawieszenie postępowania było wynikiem nadużycia władzy.

73 A zatem skarżąca błędnie utrzymuje, że oddalenie jej wniosku o zawieszenie postępowania przed Izbą Odwoławczą w zaskarżonej decyzji, która została wydana w odpowiedzi na wspomniany wniosek, stanowiło nadużycie władzy.

74 Ponadto skarżąca uważa zasadniczo, że decyzja Izby Odwoławczej o odmowie zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie dotknięta jest oczywistym błędem w ocenie.

75 W tym zakresie należy przypomnieć, że w zaskarżonej decyzji Izba Odwoławcza uzasadniła tę odmowę między innymi brakiem wystarczających dowodów na zakwestionowanie wcześniejszego znaku towarowego Beneluksu przed właściwym sądem (zob. pkt 61 powyżej). Sam projekt pozwu załączony do pisma z dnia 15 października 2007 r., w którym została zakwestionowana ważność znaku towarowego Beneluksu, nie stanowi dowodu na rzeczywisty fakt zakwestionowania wcześniejszego znaku przed właściwym sądem. W konsekwencji Izba Odwoławcza miała podstawy, by oprzeć odmowę uwzględnienia wniosku o zawieszenie postępowania na rzeczonym braku dowodów, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie.

76 Ponadto nawet gdyby przyjąć, że zostało dowiedzione, iż przed sądem krajowym toczy się postępowanie w sprawie ważności wcześniejszego znaku towarowego, na którym oparto zaskarżoną decyzję, to nie wystarczy to, by odmowę zawieszenia postępowania przez Izbę Odwoławczą można było zakwalifikować jako oczywisty błąd w ocenie. Podczas wykonywania przysługującego jej uznania w zakresie zawieszenia postępowania Izba Odwoławcza powinna przestrzegać ogólnych zasad regulujących sprawiedliwe postępowanie w ramach wspólnoty praw. A zatem przy wykonywaniu swych uprawnień musi ona uwzględniać nie tylko interes strony, której wspólnotowy znak towarowy został zakwestionowany, ale także interes pozostałych stron. Decyzja w kwestii zawieszenia postępowania musi stanowić wynik wyważenia wchodzących w grę interesów. Tymczasem w niniejszej sprawie interwenient miał uzasadniony interes w tym, by decyzja w sprawie żądanego przez niego unieważnienia znaku towarowego skarżącej została wydana niezwłocznie. Ponadto skarżąca nie dowiodła, że Izba Odwoławcza rozstrzygnęła kwestię zawieszenia postępowania po rozpatrzeniu

innych względów niż te dotyczące wyważenia poszczególnych interesów stron. Zważywszy na powyższe, skarżąca nie wykazała, że Izba Odwoławcza w sposób błędny odmówiła zawieszenia postępowania.

77 Co więcej, gdyby skarżąca faktycznie uważała, że postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku, w którego ramach podważyła ona ważność wcześniejszego znaku towarowego Beneluksu, stanowiło wstępny warunek sporu przed OHIM, to przed dokonaniem zgłoszenia w OHIM powinna była wszcząć najpierw to postępowanie i poczekać na jego zakończenie.

78 Z uwagi na ogół poruszonych powyżej względów należy oddalić każdy z zarzutów podniesionych przez skarżącą i w konsekwencji skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

79 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

80 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Atlas Transport GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Atlas Air Inc.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 16 maja 2011 r.

Podpisy